

Jeg vil nu i Forbigaaende bemærke, at det forekom mig, at Ordene løb lidt anderledes, men i alt Fald er jeg ikke berettiget til at sige noget Saadant; da Rigsdagstidenden ligger trykt for, har jeg jo kun Ret saavel som Forpligtelse til at holde mig til, hvad der staar i den. I alt Fald er det altsaa det ærede Medlems Mening, at hverken denne Regjering eller nogen Regjering kan modtage nogen Finantslov som denne, navnlig af Hensyn til vort Forsvar. Nu er jeg af den Formening — og dersom jeg overhovedet havde kunnet øve nogen Indflydelse paa Finantslovens endelige Vedtagelse, eller rettere sagt paa dens Detailbehandling, vilde jeg have stillet Forslag i den Retning — at der kunde slaas ikke saa Lidt af paa Bevillingerne til vort Forsvarsvæsen, men da jeg vidste, at det ikke vilde nytte, har jeg ikke givet mig af dermed. Man vil deraf se, hvor høist forskjellig der fra de forskjellige Standpunkter kan ses paa Forsvarssagen. Jeg for min Part vilde have ønsket, at det høie Thing var kommet til at indskrænke Udgifterne til Forsvaret meget mere, end sket er, efter hvad der nu ligger for, og derfor ville De ikke undres over, at i mine Øren løb det besynderligt, at ikke alene ikke denne Regjering kan bruge denne Finantslov — det saar at være med den, den kan jo lade være at bruge den, naar den ikke kan det —, men at ingen Regjering, som har Kjærlighed til vort Forsvarsvæsen, skulde kunne bruge den. Jeg er nu overtydet om, at der gives ikke saa Mænd i Danmark, som ville paatage sig at gjenneføre denne Finantslov, ikke alene for vort Forsvars Bedkommende, men fuldt ud, helt igjennem. Jeg vil sige, at dersom de, der have havt nogen Indflydelse paa, at Finantsloven er kommen til at se saaledes ud, som den nu foreligger, ikke vare sig dette bevidst, saa var det ikke rigtigt handlet af dem, men jeg er fuldstændig overtydet om, at de ere det, aldeles vis derpaa. Maaſte det maa være mig tilladt at dvæle et Øieblik ved, hvad man siger ogsaa udenfor denne Sal; thi den hele Situation er jo meget alvorlig, og det er jo netop i Kraft af den, at jeg har sølt mig oppordret til at tale med. Den betragtes saaledes baade udenfor og i Salen, og det er derfor ikke saa underligt, at man ved den endelige Vedtagelse af denne Finantslov tager den hele Situation under alvorlig Overveielſe. Jeg saae f. Ex. for et Par Dage siden i et af vore Blade, som gav venlige Raad til adskillige Mænd, om hvem de troede, at de ere moderate, at de skulde tage Neb i Seilene og tage under alvorlig Overveielſe, om de ikke kunde se Situationen fra et andet Standpunkt, forinden Wændingsforslagene til Finantsloven vare afstemte; thi saa var Fristen udløben, saa var der ingen Redning for dem eller for det Hele. Jeg kan da ikke se rettere end, at efterſom vi nu have vedtaget Finantsloven omtrent i samme Skikkelse som ved 2den Be-

handling, navnlig hvad Hovedspørgsmaalene angaar, er selv for de Moderates Bedkommende, for dem, som fra Pressens Side betragtes saaledes, den sidste Frist udløben. Der er aldeles ingen Redning for dem. Det lader jeg nu være deres Sag, jeg skal ikke opholde mig derved. Men nu kommer Regjeringens Stilling til denne Finantslov. Vi have forleden Dag hørt af den høie Chef for Regjeringen og derefter af hans Kolleger, at denne Finantslov kunde de ikke tage imod, og saa kan jeg godt forstaa, at ethvert af de høitærede Medlemmer af Thinget maa tage under Overveielſe, om man er fattet paa at kunne paa senere Stadier gjøre Indrømmelser, og om man overhovedet mener, at den hele Situation er en saadan, at det maa erkjendes, at man er gaaet adskillige Punkter for nær og overhoved gaet Regjeringens Forslag for nær, at man overhoved har lavet en Finantslov af en saadan Bestaaffenhed, at man maa sige sig selv, at den kan Regjeringen ikke være tjent med at tage imod. Dette er netop det alvorlige Spørgsmaal for mig. Jeg har allerede sagt, at paa enkelte Punkter er Finantsloven langt rigeligere, end jeg synes, at den burde være, men i sin Helhed synes jeg, at den er saa skjøn, saa yndig, som nogen Regjering kunde ønske sig den. Altsaa, jeg kan ikke se rettere end, at, hvis Regjeringen ikke kan modtage denne Finantslov, saa er det det Naturligste og Sundeste, at den gaar sin Vej. Dette er jo det eneste parlamentariske Rigtige. Om den har i Sinde at gjøre det, maa være dens Sag, men jeg haaber, at den vil det. I alt Fald haaber jeg, at den vil komme til en anden Overbeviſning, saa at den paa senere Stadier kan komme til at tage imod Finantsloven, som den er. At det høie Thing i nogen væsentlig Grad skulde forandre sin Beslutning, kan jeg ikke tro, medmindre der kom til at foreligge noget ganske Andet paa hele det politiske Omraade end det, der foreligger til Dato. Jeg kan godt forstaa, at den høie Regjering nu stiller Fordringer, som man ikke har været vant til tidligere ere blevne stillede af Regjeringen, navnlig for 1866; jeg kan godt forstaa, at den høie Regjering og det privilegerede Vælgerfolk i Danmark, som fik en privilegeret Forret ved Grundloven af 1866, ville forfølge en saadan Seir. Dette kan jeg fuldstændigt godt forstaa. Jeg var mig det bevidst den Gang og er det endnu, og jeg bliver selvfølgelig derfor ikke overrasket ved, at man nu stiller høire Fordringer, end man gjorde i tidligere Dage. Jeg undser mig derfor ikke ved at sige, at jeg siden 1863 adskillige Gange har været forberedt paa, at man maatte ind paa en Overenskomst og jeg vedkjender mig den Dag i Dag, at Forsatningen i hele sit Indhold er af en saadan Bestaaffenhed, at baade Regjeringen og begge Thing maa, naar de ville bygge videre derpaa, ind paa en Overenskomst. Kunne